

הדלקת הנר: 18:11 צאת השבת: 19:09 רבינו תם: 19:45 (לפי אפיק ת"א), הפטרת השבוע: הנה יום (זכריה יד).

**נא לשמור על קדושת העלון
אין לקרוא בשעת התפילה.
מומלץ לקרוא בשולחן שבת!**

אוצרות הפד"ה

שבת חג הסוכות

כולנו אורחים!

ואמנם, כן הוא הדבר. מי שזוכר כי בעולם הזה הנו אורח, ומתנהג בהתאם- יזכה לעתיד לבוא בבית של קבע, מפואר ומהודר... ולעומת זאת, מי שמרגיש כאן יותר מדי- 'בבית'- עלול לגלות לכשיגיע לעולם האמת כי שם ביתו אינו כה מפואר... הוא עלול למצוא שם רהיטים משוק הפשפשים.

וממילא, לאחר שנבין כי מעמדנו בעולם הזה אינו אלא מעמד של אורחים- ברור כי תהיה לכך השפעה מכרעת על כל הנהגותינו... שכן אורח הנמצא בביתו של אחר- בוודאי אינו מרשה לעצמו לעשות ככל העולה על רוחו... אורח הנמצא בביתו של אחר- בוודאי מציית להוראותיו של בעל הבית, ומקפיד עליהן בדקדקנות!

וכך גם אנו... אם נבין כי אנו אורחים בעולמו של הקדוש ברוך הוא- אין ספק בכך שאנו נקפיד לנהוג בדיוק על פי הוראותיו של בעל הבית, ונזכה בכך לעצמנו לנצח נצחים! (נתיבי אור).

חובת חינוך הילדים – גם מסוכות

לשאלתי, מדוע הוא נראה עצוב ושבור, בכאב ענה לי: "בוא ואספר לך. הינך מכירנו שנים רבות. מוצאי מתימן וכפי שהינך יודע עדתנו היא עדה עם שורשים עמוקים ויציבים בחינוך ילדיה. ה'מורי' הוא שם דבר אצלנו.

"השנה בניי הנשואים הוזמנו להתארח בביתנו בחג הסוכות. כיוון שידעתי שהם לא ירכשו את 'ארבעת המינים', רכשתי עבורם ועבור בניהם סטים מהודרים. והנה, בחג הסוכות בבוקר, אני נוטל עימי את ארבעת המינים לקראת לכתי לבית הכנסת ומה גברה תדהמתי כאשר נכדי בן הארבע עשרה, בן א-ר-ב-ע-ע-ש-ר-ה(!!!) שואל אותי: 'סבא, מה זה?' והוא מצביע על הלולב... ו'מה זה?' והוא מצביע בידו על התארוג.

"זינעה קרה אחזה אותי... חשבתי שאני עוד רגע מקבל התקף לב לאחר הצינתור שעברתי... ילד בגיל ארבע עשרה מעדת תימן לא יודע מה זה אתרוג ולולב?! היתכן?! איך אפשר לשמוע את זה ולא לקבל התקף לב?!" - שאל אותי בייאוש. "הנכד שלי, שבאבא שלו גדל בבית הזה, מחנך את בנו בדרך אחרת ולא בדרך התורה והמצוות!"

שטף דמעוות אחז את האב ולא יכל לסבול את הצער שנכדו הולך לאיבוד, לתהום, ומי יודע אם יהיה המשך לדור הבא בדרך של תורה. לפתע הוא אחז בידי ואמר לי: "ידע לך, אינך יודע מהו ה'מור"י התימני, איך חינוכו בתימן את הילדים בידי של ברזל". אין ילד תימני הגדל ללא פיאות, אין ילד תימני שלא יודע לקרוא בטעמים בחומש בעודו רך בשנים, ואין ילד תימני שבגיל שלוש לא יודע מה זה אתרוג, לולב, הדס וערבה... ופה, הנכד שלי- בן ארבע עשרה, אוי, בן ארבע עשרה, לא יודע מה זה לולב!!!!

אם לא היה איסור לבכות בחג הייתי בוכה יחד עימו. כל כך רציתי להצטרף אליו לבכי, כל כך רציתי להיות שותף איתו בצער, לחוות יחד איתו את הכאב, את הצער. למרות שהתאפקתי, הדמעות ירדו מאליהן וגם עיניי החלו נוטפות דמעה. "אני לא יכול להמשיך ולדבר איתך. אני מרגיש שאני עוד רגע מתמוטט..." - אמר לי האב.

א"כ לא יוכלו להמשיך ולדבר איתו, אני מרגיש שאני עדיף להגיד משהו מאשר לא להגיד כלום. "עצור רגע," בדעך כי הקיאוש הוא אם כל תסתא. בוא ושמע לעצתי: דווקא עכשיו הזמן לשבת עם בןך ולטפס לו ליהדות, שהנכד יקשיב וישמע, ומי יודע אולי ביום מן הימים הוא יחזור בתשובה."

האב אכן שמע לעצתו וניסה בדרך של קירוב להשפיע על ה"בן האבוד" להתקרב ליהדות, סיפר לו על השורשים היציבים של עדת תימן ושזר בפניו את ההיסטוריה המפוארת של משפחתו.

לפתע אחז בידו של בנו ואמר לו: "דע לך: הקב"ה זיכה אותך בבנים כדי שילכו בדרכיו ואם לא תשמור על המסורת, תיחשב בעיני כ'בן מביש', כ'בן אובד'. אגא, בני, חזור לשורשיך! כך גדלת, כך חינכתי אותך."

באחד הימים כשנפגשנו, שוב סיפר לי האב את אשר אירע: "אינך יודע איזו מתנה נפלאה קיבלתי בחג הסוכות. בני, שבדרך כלל הוא אדם קר, לא יכול היה לעצור בעד שטף דמעותיו, ולפתע קם ואמר: 'אבא! את הילדים הקטנים עוד אפשר להציל!' ואכן לאחר שחזר לעירו העביר את בני לתלמוד תורה בירושלים". כשיספר לי זאת הסבא הוא לא יכל לעצור דמעותיו, דמעות של נחת וקדושה... אוי, כמה נשמות איבדנו, כמה אלפים "נטבחו ונעקדו" על מזבח התורה, עקידה ושחיטה רוחנית ומי יודע אם אפשר להצילן (אור דניאל).

"במה משמחם? אנשים ביין ונשים בבגדים"

בספר "סביב שולחנו של המגיד" מסופר על הג"ר שלום אייזן זצ"ל, אשר היה מורה צדק בירושלים, והיה מפורסם במומחיותו בבדיקת כשרותם של ד' המינים. בימים שלפני חג הסוכות היו פוקדים את ביתו בכל שנה מאות בני אדם, אשר ביקשו חוות דעתו על האתרוגים והלולבים שביקשו לקנות.

פעם אחת בא לפניו אברך צעיר ובידו אתרוג, שלפי דעתו, היה מהודר ביותר. לפי בקשת האברך, החל הרב אייזן לבדוק את האתרוג על כל צדדיו. לאחר דקות אחדות של בדיקה מדוקדקת, הרים הרב את ראשו ואמר לאברך הצעיר: "אתרוג זה אינו מיועד לאדם כמון". האברך היה מופתע מאוד מדברי הרב, ובמוחו התרוצצו מחשבות ותמיהות. 'הרי למדתי בעיון רב את הלכות ד' מינים', היררה לעצמו, 'וזמן רב הקדשתי לחיפושים אחר אתרוג, שלדעתי הוא מושלם, מדוע אפוא סבור הרב שאין האתרוג מיועד לי?'. במבוכתו, פנה האברך אל הרב ושאלו: "האם יש שאלה הלכתית לגבי אתרוג זה? אני לתומי סברתי, הוסיף ואמר - "שאתרוג זה עונה על כל הדרישות".

במקום להשיב על השאלה, שאל אותו הרב אייזן שאלה אחרת: "אמור לי, מהו משלח ידך?". "אני לומד בכולל בירושלים" - ענה האברך. "האם משלמים לך שם?" - שאל הרב. "כן, בוודאי" - השיב הנשאל. כאשר התעניין הרב וביקש לדעת מהו הסכום שהכולל מעניק לאברכים, אמר לו האברך את הסכום המדויק, שלא היה גבוה במיוחד. "ועתה אשאלך שאלה אחרונה" - אמר לו הרב - "מהו המחיר שהיך נדרש לשלם עבור האתרוג?". האברך נקב בסכום עתק. "זה מה שחשבתי" - אמר לו הרב והמשיך: "אתה בוודאי צודק. אכן, האתרוג הוא מהודר ביותר ועונה על כל דרישות ההלכה, הן מבחינת הכשרות והן מבחינת הגידול הנאה וההדר הכללי. אולם אם תשמע לעצתי, קנה אתרוג שמחירו נמוך הרבה יותר, וביתרת הכסף שסברת להקציב לצורך האתרוג הזה, קנה לאשתך שמלה ליום טוב. בזה באמת יהיה כבוד יום טוב, ותקיים בזה מצוות שמחת יום טוב".

בשלושת הרגלים יש לשמח את הנשים בתכשיטים ובבגדים נאים, ומעשה שאירע עם אחד מבית מדרשנו מובא מפי הרב דניאל אוחיון שליט"א:

יומיים לפני חג הפסח פגש אותי יהודי ונתן לי סכום של ארבע מאות שקלים וביקשני למסור זאת למשפחה נזקקת כראות עיני ועוד ביקש שלא אחלק את הסכום בין כמה משפחות אלא שאתן את כולו למשפחה אחת. למחרת פגשתי יהודי, שאני יודע שמצבו דחוק, ונתתי לו מאתיים שקלים מתוך התרומה שקיבלתי ואת היתר תכננתי לתת למשפחה אחרת נזקקת (באותו רגע לא זכרתי את בקשתו המפורשת של התורם כי אחרת לא הייתי עושה שינוי במה שהוא התנה). לאחר כשעה נזכרתי בתנאי של התורם ומיד התקשרתי ליהודי שקיבל ממני מאתיים שקלים והודעתיו שיש לי עוד מאתיים שקלים למסור לו. תשובתו הפתיעה אותי מאוד: "ידעתי שתביא לי עוד מאתיים שקלים! חיכיתי לזה". "כיצד ידעת?" - תמתי - "וכי אתה יודע מי נתן לי את הסכום וכמה הוא נתן?"

"לא, אך בוא אספר לך: אתמול נסעתי עם אשתי וגיסתי לבני ברק לקנות מצרכים בסיסיים לחג הפסח, מצות, יין, סוכר, שמן וכיו"ב בדריים בסיסיים הנצרכים לכל משפחה. בדרך לחנות המזון אשתי עצרה ליד חנות בגדים והתבוננה בבגדים המוצגים בחלון הראווה. הבהרתי לה שאם היא תקנה בגד, מיד נעלה למכונית חזרה כי לא נוכל לקנות כלל מצרכי מזון. אשתי אמרה לי שהיא רק מסתכלת ללא כוונה לרכוש בגדים כעת כי יודעת היא את מצבנו הכלכלי. אך העין רואה והלב חומד... באחת החנויות היא ראתה שמלה מיוחדת והיא נכנסה לשאול מה מחירה. 'חמש מאות ש"ח' - ענתה לה המוכרת - 'אך, גברת, תמדדי קודם ואחר כך נדבר על המחיר...'.

"אשתי מדדה את השמלה ומה אומר לך, כאילו חייט תפר את השמלה היפה בדיוק למידותיה, ללא כל צורך בתיקונים. אני ממתין מחוץ לחנות ולפתע אשתי קוראת לי: 'בוא תיכנס רגע'. ידעתי שאם אני נכנס אני יוצא עם שמלה חדשה אך מה יהיה על מצרכי המזון?"

"אשתי וגיסתי החלו להפעיל עלי לחץ 'מתוך' לרכוש את השמלה לכבוד החג. 'כמה זה עולה?' - אני שואל את המוכרת. 'חמש מאות ש"ח' - ענתה לי. 'תראי יש לי רק ארבע מאות ש"ח'. 'בסדר, אדוני' - אמרה המוכרת - 'שיהיה לך חג שמח, אעשה לך הנחה'.

"חשבתי שאני מודעלף. הרי אתה יודע את מצבי, אין ל עכשיו מצרכי מזון בסיסיים לפסח ובכסף שיש אנו קונים שמלה... כאן החל הלחץ של גיסתי. 'מה יש, תקנה פעם אחת שמלה לאשתך'. כן, אני רוצה - השבתי אבל מה עם כסף למצרכים? גיסתי היא אישה שאינה שומרת לעת עתה על תורה ומצוות והיא עונה לי כך: 'הקב"ה לא יכול לדאוג לך למצרכים לחג? הרי אתה יהודי מאמין'. אכן הוא יכול לדאוג לי אבל בעוד יום יהיה חג... ושוב גיסתי לוחצת: 'נו, מה קשה לו להתארגן? גם ביום אחד הוא יכול לדאוג לך לארבע מאות שקלים'.

"ואכן קניתי את השמלה וחזרנו לביתנו ללא המצרכים. והנה בבוקר אתה מציע לי מאתיים שקלים. אמרתי לעצמי: 'רק רגע, השמלה עלתה ארבע מאות שקלים, למה הקב"ה שלח רק מאתיים שקלים?!' וחיכיתי לראות מהיכן יגיעו מאתיים השקלים הנוספים... והנה אתה מטלפן והשלמת לי את הפאזל..."

אכן, יש בשמים מחלקה מיוחדת המחשבת את ההוצאות שאתה מוציא עבור החג, ובמיוחד עבור רעייתך והקב"ה רואה שזה אצלך "הכסף האחרון" שנתור לך. אך אל דאגה, שימחת את אשתך - הקב"ה ישמח אותך בחזרה. בעיינינו הרגילות אין אנו רואים את התמורה לכל המאמצים וההשקעה שאנו עושים לכבוד ה... הקב"ה. הרי כאשר שימחת את רעייתך מיד בשמים "נדלקו אורות" שהאירו את מצוותיך באור מיוחד שנעשה במסירות נפש. אבל מן הראוי לעשות זאת גם בלב שלם, בלב שמח. לתת הרגשה טובה, להעניק במיוחד לקראת החג שבו היא כל כך טורחת ועמלה (אור דניאל).

זכות הלימוד בעלון זה תהיה לעילוי נשמות: ר' נוראל חזני בן מרים ויעקב ז"ל, לע"נ מרת מונירה חזני בת כורשיד ז"ל, לע"נ מרת פארי בת מונירה ז"ל, לע"נ ר' עזיזולה בן שרה ז"ל, לע"נ מרת מנסורה בת כשוור ז"ל, לע"נ יוסף בן הלה ז"ל, לע"נ אליהו בן אסתר ז"ל, לע"נ יצחק בן ליבה ז"ל, לע"נ ברוך בן כאדה ז"ל, לע"נ אורית מור בת תלעת ז"ל, לע"נ טובה בת כורשיד ז"ל, לע"נ מסעוד בן פרהנג ז"ל, לע"נ אלהם בת שהנן ז"ל, לע"נ דוד בן רבקה ז"ל, לע"נ אהוד בן אסתר ז"ל, לע"נ יצחק בן מרים ז"ל, לע"נ מרים בת שמה ז"ל, לע"נ אברהם בן סולטנה ז"ל, לע"נ רבי שלום מאיר בן מרדכי ז"ל, לע"נ לי כהן בת פולין ז"ל, לע"נ משה בן דינה תחיה ז"ל, לע"נ שמואל בן קדינה ז"ל, ולע"נ כל נפטרי עם ישראל.

למעוניינים בהפצת העלון: 03-5592523. לקבלת העלון בדוא"ל, שלחו בקשה ל: otzarot.hparasha@gmail.com